

Кондо се прегъна, и като отправи пълни съ очи сълзи към неканения гостъ, замънка като дете и тъй затрепера, сякаш надъ главата му висѣше остъръ ятаганъ...

— Молимъ ти се, Димитре! Недей! Недей ми взима паритѣ.

Димитъръ се помъчи да скрие усмивката си. дръпна торбата отъ ржцетѣ му и я сложи предъ себе си.

— Добре! — рече той, като се изпъчи и сложи ржце отзадъ. Въ това време Кондо тъй размаха ржце предъ лицето си, като че гонѣше гъсти рояци комари, следъ това задърпа коси и грохна предъ краката на Димитра.

— Дай ги бе... дай ги бе Димитре! Недей ги взима, бе Димитре!

Ужасътъ на Конда бѣше безъ мѣра голѣмъ. Той се огъваше предъ Димитра, свиваше се на топка, ровѣше земята и по нечистото му лице течеха едри сълзи...

Следъ като следи известно време страдалеца, Димитъръ се навъжси и изкрѣска:

— Ставай горе!

Кондо се изправи.

— Какъвъ ме мислишъ ти мене? Мислишъ че съмъ дошелъ да те обирамъ ли? Плюя ти на паритѣ! Чу ли?

Кондо престана да хлипа и отправи молящъ кучешки погледъ къмъ Димитра. — Ще плюе ли? Нека плюе! Два пѣти, три пѣти, сто пѣти да плюе, само да ги не взима... — Но можеше ли да повѣрва Кондо, че този душегубецъ, дето е разплакалъ дете въ майка, ще остави паритѣ? Че може ли такъвъ човѣкъ да мине край пари и да не ги прибере?

Сърдцето на Конда се бѣше свило на топка.

Димитъръ гледаше на Конда като на нѣкое досадно животно. Макаръ и седемнайсетъ годишенъ, той бѣше силенъ, набитъ, съ широки плещи, голѣми, едри ржце, дебели устни и месната голобрадка, — сжщински аждраханъ! Очитѣ му гледаха направо и остро.

— Да бѣше другъ, сега вече къмъ рая щѣше да фъркашъ — ама хайде, за бати Стефановъ хатъръ!..

И като помълча малко, Димитъръ наново избухна:

— Ти не знаешъ ли, че Димитъръ за една дума само може човѣка да смаже? Дошелъ съмъ да крамъ, ха? Хей! Азъ мога да те позлатя отъ горе до долу, бре! Че кой носи пари на Панайота? Кой му носи агнета и овни? Кебеджията отгледа синъ, не да се